

Lelkész és katona Afganisztánban

Egy tiszteletes gépkarabéllyal, akinek ugyanazokat a gyakorlati feladatokat kell teljesítenie, mint bármelyik bajtársának

Fonetikusan leírt hejcei szlovák beszédével hívta fel magára a figyelmet Sajtos Szilárd főhadnagy, református tábori lelkész. A Debrecenben szolgáló katonai lelkész – aki az általános iskola első két évét a hajdani Leningrádban járta ki, ahol az édesapja főtiszti tanulmányokat folytatott – Afganisztánba indul, hogy lelki támaszt és segítséget nyújtson ott szolgáló honfitársainknak. Sajtos Szilárd nő, szeret kirándulni, olvasni, zenét hallgatni. A debreceni búcsúztatón azért imádkozott, hogy fél év múlva, a hazatéréskor ugyanennyien s ugyanilyen testi és lelki épségben álljanak majd a Nagytemplom előtt.

– Szeret lőni?

– Igen. Fiatal koromban sokáig sportlövészkedtem.

– Tiszteletes gépkarabéllyal – furcsa látvány.

– Nincs ebben semmi szokatlan. Nekem ugyanazokat a gyakorlati feladatokat kell teljesítenem, mint bármelyik bajtársamnak. Ha nem így lenne, nem hordhatnám az egyenruhát.

– Akadt a családban katona?

– Nem tudok olyan fölmenőmről, aki ne öltözött volna be. Igaz, hivatásszerűen egyedül az édesapám űzte e szép szolgálatot, ám ő sajnos a kilencvenes évek elején meghalt. Egyébként a nevünk fegyveres szolgálati múltra utal. Felmenőim a Szabolcs megyei Mándokról származnak. A középkortól kezdődően Szabolcs vármegyén vágott keresztül az Erdélyből a Felvidékre tartó sószállító út, amelyet Sajtos útnak hívtak. Őseim – mint Esze Tamás Tarpán – valószínűleg e mentén láttak el sőtiszti feladatokat. Eredetileg Lovass Sajtosnak hívták a családot, elképzelhető, hogy lovas katonai szolgálatokat teljesítettek.

– Édesapja miatt zupált be?

– Nekem ifjúkori álmom volt, hogy katona legyek. A família természetesen nagyon büszkén nézett fel apámra. Az a fotó, amely ma az irodámban függ, hajdan a nagyszüleimnél, a tisztaszobában lógott. Én ezt ifjúként rengeteget csodáltam. Érdekes, de civil ruhás emlékképem nincs az édesapámról.

– Hogyan jutott végül a seregbe?

– Érettségi után a Károli Gáspár Református Egyetem nagykőrösi Tanítóképző Főiskolai Karára kerültem. Ez a város sokak számára arctalan, ám nekem nagyon sok izgalmas élményt nyújtott. Fontos megjegyezni, kiváló tanáraink jelentős egyéniségeket formáltak a magyar reformátusságnak.

A harmadik esztendő alatt itt értettem meg Jézus Krisztus hívását: legyél lelkipásztor, és én tudtam, hogy katonai lelkipásztor akarok lenni. A Debreceni Református Hittudományi Egyetemre 1999-ben iratkoztam be, ahol vallásstanári, majd teológus–lelkészdiplomát szereztem. Már a teológia megkezdése előtt felhívtam az akkori protestáns tábori püspököt, és tőle tudtam meg, hogy a honvédségnél létezik egy olyan képzési forma, amellyel a civil hallgatók elnyerhetik a HM ösztöndíját. Azonnal jelentkeztem, így lettem a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem Felsőoktatási Tagozatának első teológushallgatója.

– Miként került a debreceni laktanyába?

– Ide vezényeltek csapatgyakorlatra, az akkori tábori lelkész felügyelete alá. Idővel a mentorom

Koszovóba utazott, így fél évig rám szakadt minden. Hadnagyá 2005. augusztus 20-án avattak a Kossuth téren. Ez életem egyik legszebb élménye.

– Mit csinál szabad idejében?

– Zenét hallgatok, mert az megnyugtatja a lelket. Szeretem a Ghymes együttest, a Csík zenekart, visszatérő vendége vagyok a miskolci Kaláka-fesztiválnak. Emellett olvasok és a hegyeket járom. Továbbá igyekszem tartani magam a mondáshoz, miszerint a jó pap holtig tanul. Jelenleg a Debreceni Református Hittudományi Egyetem Doktori Iskolájának PhD hallgatója vagyok, pasztorálpszichológiát hallgatok. Önkéntes képviselője, követe vagyok a Magyar Református Szeretetszolgálatnak. Velük nagyon komoly szolgálatokon vagyunk már túl, együtt dolgoztunk a borsodi árvíznél, segítségükkel már többször sikerült Afganisztánba és Koszovóba (ilyenkor az AID4Life nevet használják – a szerk.) humanitárius segélyanyagot eljuttatni, vagy magyar nyelvű könyveket Kárpátaljára küldeni, vagy csak segíteni néhány nagycsaládos katonának karácsony előtt. Az idei az önkéntesség éve az Európai Unióban, s önként segíteni jó.

– Hejcén mindenki nagy meglepetésére szlovákul is beszélt.

– Ez több volt mint udvariasság. Ha valahová elhívnak, igyekszem a vendéglátó nyelven is továbbadni Isten ígését. Oroszul tanultam, most is tanulok, így a szláv nyelvek nem állnak tőlem távol, a Hejcén elhangzott mondatokat kérésemre egy lelkész barátom felvidéki születésű feleségének a segítségével vetettem papírra, és úgy olvastam fel.

– Hamarosan Afganisztánba indul. Nem fél?

– A háború – ahogy Hejcén a lezuhant szlovák katonákra emlékezve is mondtam – a gonosz féktelen tombolása. Bízom Istenben, s egyben kérem, őrizzen meg bennünket. Ezért imádkoztam a debreceni búcsúztatón is. Ugyanakkor fontos, hogy magyar honvédként és lelkészként is minden körülmények között helyt tudjak állni, különben nem lehetek a többiek előtt hiteles, nem tekinthetek nyugodt szívvel a szemükbe. Kérem a mindenható Istent, imáim meghallgatásra találjanak, és a békét szolgálhassam e távoli földön is. Imádkozom, hogy csak lelkészként kelljen szolgálnom, és sohasem katonaként.

– Van gyermeke?

– Még nincs, de kérjük Istent, hogy ajándékozzon meg bennünket gyermekekkel.

– Olyan helyre megy, ahonnan nem biztos a visszatérés.

– Mint ahogy az előbb is mondtam, bízom Istenben, és remélem, még sok hasonló, szép és hasznos szolgálatot szán nekem a családomban, az egyházamban, a honvédségben és ebben a földi hazában egyaránt. Ezért imádkozom mindennap.

Lázin Miklós András

Forrás:

http://www.magyarhirlap.hu/belfold/lelkesz_es_katona_afganisztanban_.html

2011. február 14.